

"Wij leRen niet voor school,
maar voor het leVen."

"Non scolae, sed vitae discimus."
Seneca (5 v.C. - 65 n.C.)

Een lindeboom
groeit in zijn **KRUIN** en **BLAD** vanuit een *hartvorm*.

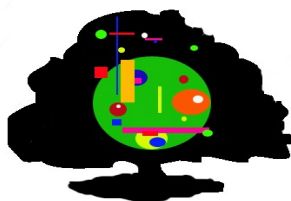
De linde heeft **LAGE** en **HOGE TAKKEN**
zodat elke vogel zich veilig en *beschut* weet.

De **WORTELS** zitten diep verankerd in de grond
en bieden *houvast*.

HARTELIJKHEID, BESCHUTTING en **HOUVAST**
beogen wij als vruchten
in het broednest van onze school.

Onze schoolnaam:
herinnert ons aan het verhaal van de **L(L)EVENSBOOM**.

De Linde wil **SPOREN** en **KIEMEN** nalaten
in het *le(R)(V)en* van iedere kleuter en van elk kind.

*Samen met de ouders, ...
willen we als dorpschool
kleuters, kinderen
opvoeden; helpen uitgroeien en openbloeien
tot unieke, gelukkige persoonlijkheden
die in het nest van hun leven
goedheid, waarheid en schoonheid
weten te vinden om deze met anderen te delen.
We leRen hen leVen met open oog, open oor en open hart.*

hartelijk *le(R)(V)en*

willen we doorheen de seizoenen van een schooljaar inkleuren als:

beschuttend *le(R)(V)en*

enten we op universele waarden

een méérwaarde laat zich uitgroeien vanuit onze Bijbels-Christelijke inspiratie

houvast bij het *le(R)(V)en*

als humus in aandacht voor

De Linde: een levensboom

Er was eens een vogel met slappe vleugels. Zo zijn wij allemaal wel eens een keer, als we ons niet goed voelen in ons vel, of als er iemand ons heeft uitgelachen. De vogel was helemaal geen hoogvlieger, want hij had zo weinig moed en kracht! Misschien had hij ook wel een minderwaardigheidscomplex. De andere vogels scheerden in hoge vlucht doorheen de wolken en langs de azuurblauwe hemel. Zij konden tuimelen, maakten cijfers en letters in de wolken, en stuurden elkaar fluitende boodschappen onder en boven de wolken door. Onze vogel keek ernaar en trippelde wat. Hij pikte op de grond of in het gras, vloog eens op, enkele meters ver, maar plofte dan weer terug op de grond. Hij zag verdrietig hoe de andere vogels tot in de takken van de hoogste bomen vlogen. Heel de tijd keek hij naar boven zodat hij zelfs niet zag dat er ook nog andere vogels waren zoals hij. Maar op een keer werd het hem te machtig. Hij verzamelde al zijn moed en vloog ... , maar zijn krachten begaven het. Gelukkig was er iets verder een linde met een lage tak. Daar kon de vogel op en hij kroop stilletjes tegen de stam. En het werd er lekker warm. Op die tak kon hij zich echt heerlijk neerzetten. Speciaal voor zo'n vogels met slappe vleugels heeft God zeker en vast bomen geschapen met lage takken. Soms denk ik, dat mensen die veel van elkaar houden, voor elkaar een linde zijn met lage takken ... Zo'n Linde is een echte levensboom. En in zo'n levensboom is er voor elke vogel een tak.